

בש"פ 7331/19 - מוחמד מחאמיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7331/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המערער: מוחמד מחאמיד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת הרשמת ש' עבדיאן בבש"פ
6569/19 מיום 3.11.2019

בשם המערער: עו"ד בדריה עותמאן

פסק-דין

לפני ערעור על החלטת הרשמת ש' עבדיאן (בש"פ 6569/19) מיום 3.11.2019 בגדרה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דין שניתן בבית המשפט המחוזי בירושלים ביום 4.7.2019 (ת"פ 66277-01-18, השופט העמית י' צבן), במסגרתו נגזר עליו עונש מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, מאסר על תנאי וקנס בגין הרשעתו בעבירת לקיחת שוחד.

1. בבקשתו מיום 6.10.2019 טען המערער כי נוכח העובדה שבית המשפט המחוזי הורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 10.10.2019 הוא סבר בטעות, כי זהו המועד גם להגשת ערעור, וזאת לאור תקופת הפגרה שנפלה בין יום מתן גזר הדין לבין מועד ההתייצבות שנקבע.

2. ביום 3.11.2019 דחתה הרשמת את הבקשה להארכת מועד. בהחלטתה פירטה הרשמת את השיקולים

להארכת מועד להגשת הליך ערעור בפלילים, בצינה כי יש לבסס "טעם ממשי המניח את הדעת", אשר לא נמצא כי הוכח במקרה דנן. זאת כאשר הבקשה והודעת הערעור הוגשו באיחור ניכר ומשמעותי של כחודש ימים, כאשר הטענות בעניין הטעות נטענו באופן לקוני, ללא פירוט ומבלי שנתמכו בתצהיר. זאת ועוד, בדיקה משפטית פשוטה הייתה מובילה למניעת הטעות.

3. מכאן הערעור שלפני. בערעורו שב המערער וטוען כי הייתה הצדקה ממשית לאיחור בהגשת הערעור, אשר נבעה מהחלטת בית המשפט המחוזי שהורה על עיכוב ביצוע גזר הדין עד ליום 10.10.2019, באופן שבו "כל אדם סביר" היה מבין ממנה שזה גם המועד להגשת הערעור, וזאת מבלי להתחשב בתקופת הפגרה. כמו כן ציין המערער כי סיכויי ההליך גבוהים. עוד נטען כי מדובר באיחור מינורי בלבד, בעוד שדחיית הבקשה להארכת מועד תגרום למערער עיוות דין ונזק בלתי הפיך.

4. המשיבה בתגובתה טענה כי יש לדחות את הערעור, משלא הצביע המערער על כל טעות בהחלטת הרשמת. עוד ציינה המשיבה שהמערער טועה בכך שהוא אינו מבחין בין החלטת בית המשפט המחוזי בקשר להתייבבותו לריצוי עונשו לבין שאלת המועד להגשת ערעור, שבית המשפט המחוזי אינו מוסמך כלל להידרש אליה.

5. דין הערעור להידחות. בהחלטת הרשמת המפורטת, היא התייחסה לכלל השיקולים הרלוונטיים להארכת מועד להגשת ערעור, וביניהם משך האיחור בהגשת הערעור, והנימוקים להצדקת האיחור. אף כי יש מקום להקל עם המבקש להאריך מועד להגשת ערעור פלילי בהשוואה להארכת מועד להגשת ערעור אזרחי (ראו למשל: בש"פ 8498/11 קניין שפרעם בע"מ נ' מדינת ישראל (23.11.2011)), לא מצאתי כי הוכח במקרה זה "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור. אכן, כפי שקבעה הרשמת ניתן היה למנוע את האיחור באמצעות בדיקה משפטית פשוטה. לא ניתן לקבל את טענת המערער כי סבר בטעות, ונוכח תקופת הפגרה, כי החלטת בית המשפט המחוזי בעניין ההתייבבות האריכה גם את המועד להגשת ערעור, דבר שבית המשפט המחוזי אינו מוסמך כלל להידרש לו. לא הרי קביעת מועד התייבבות לריצוי העונש כהרי קבלת בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך. מה גם, מפרוטוקול הדיון מיום 14.7.2019 לפני בית המשפט המחוזי עולה באופן חד-משמעי כי בא-כוח המערער היה מודע לתקופת הפגרה, והמשמעויות הנובעות ממנה בהליך פלילי, כאשר ביקש "עיכוב ביצוע שלא כולל ימי הפגרה".

6. הוא הדין גם לגבי סיכויי ההליך העיקרי. כפי שעולה מעובדות כתב האישום, המערער אשר שימש כמפקח במשרד הבריאות היה אחראי על ביצוע ביקורות תברואתיות במוסדות חינוך שונים, לרבות גני ילדים, ובמסגרת תפקידו מצא ליקויים תברואתיים בגן ילדים מסוים בשכונת בית צפפא בירושלים. חרף העובדה שהליקויים לא תוקנו, המערער הציע כי ידווח שהם תוקנו תמורת קבלת סך של 2,500 ש"ח. לבסוף אף קיבל סך של 1,000 ש"ח וכן 500 דולר אמריקאי. לאחר שבית המשפט המחוזי שקל את כל השיקולים הרלוונטיים לעניין, הוא השית עליו את העונשים שפורטו לעיל. על פניו עונש זה סביר ביותר ואף בא כבדת דרך ארוכה לקראת המערער. בנסיבות אלו, סיכויי המערער לשכנע בטעות שנפלה בגזר הדין אינם מן המשופרים.

הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונשו ביום 8.12.2019 עד השעה 10:00 בימ"ר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם עמוד 2

ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנהיום, י"גבחשוןהתש"ף (11.11.2019).

ש ו פ ט
